

Krisztusban Kedves Gyászoló Testvérek!

Bethániának egyik kis hajlékában mély szomorúság költözött. A jó testvér, a hűséges rokon és igazi jóbarát meghalt. Nem csoda ha testvérei, Mária és Márta, mély gyászba öltöznek s bánatos arcukat könny áztatja, hiszen akit annyira szerettek, megszűnt élni, kinek szíve oly közel állt szívükhöz, megszűnt dobogni, ott porlad a sörét sírhant alatt. De a bánatos arcon fénysugár villan, a patakzó könnyekből szín és szivárvány támad, mert Jézus Lázárnak barátja, a gyászoló családnak oly kedves vendége érkezik. Eléje siet Márta, térdeire hull: Uram ha itt lettél volna, nem halt volna meg a mi testvérünk. De most is tudom hogy amit kérsz az Istentől , megadja neked. Szólt, és szavait ismét fájó zokogás némította el.

Mikor szomorúság ér bennünket, szemeinkből kiömlő könnyeink beszélnek, mintegy mutatva, hogy a fájdalom már nem képes megfélni az emberi szívben, hanem kiömlik, mint a patakmegáradt vize. Hogyne sírnánk, hogyne könnyeznénk akkor, mikor a legnagyobb szomorúságot, a legfeketébb gyászt, a halált látjuk belépni házunk küszöbén. Sír az édesanya, mikor haldokló gyermekének utolsó leheletét csókjával igyekszik visszatartani és felfogni, sír a hitves, mikor hitvestársát, kivel Isten oltára előtt esküdött életszövetséget, elindulni látja a nagy útra, sír a testvér, mikor testvére a gyászos szemfödél borul, sír a jóbarát, ismerős, mikor jó embere koporsójára az utolsó maradvány földet hullatja. Emberi sorsunk itt ezen a földön a sírás. Mikor megszülettünk, sírva jöttünk a világra, s mikor elkészülünk e világból , utánunk sírnak. A természetes életöszton diktálja belénk, hogy görcsösen ragaszkodunk ehhez a világhoz. Ugyancsak ösztönös bennünk a félelem is, az ismeretlen és eddig, még nem tapasztalt rossztól. A halál pedig ilyen valami, durva és erőszakos, mert félelem előzi meg, sűrű sóhajtás, jajszó és sírás kíséri. De kegyetlen, mert elszakít mindentől, ami itt a földön kedves volt nekünk, elválaszt mindenkitől, akit szerettünk. Amikor pedig a halál félelme és az alvilág gyötrelmei körülveszik a lelket, amikor kezd elsötétülni a szemek előtt a világ, és csak egy szál gyertya fénye marad meg egyetlen világosságnak, hogy jelképezze a haldokló élő hitét, és azt az örök világosságot, melyet szívükből kívánunk minden elköltözöttnek, ennek az égő gyertyának különös szerepe van. Egészen mást mutat mint minden más világítóeszköz. Mert ez a gyertya , ott az örökkévalóság küszöbén világít egy elkészülődő emberi élet múltjára és jövőjére.

E gyertya fényénél a hívő keresztény ember maga előtt látja életének minden jócselekedetét, önlegyőzését, panasz és zokszó nélkül való tűrését, minden imáját és fohászatát az ártatlan gyermekkortól az utolsó, türelemmel elviselt betegségig, elvonulnak előtte fáradtságos, küzdelmes napjai, munkában eltöltött évei, melyeket Isten szemében családjáért végzett. És mindezt látni, tudni oly szép és vigasztaló még ennek az utolsó gyertyának fényénél is.

E gyertya az istentelennek egészen más képet mutat: bűnt, gonoszsgot és sok-sok könnyet, melyeket ő préselt ki egykor mások szeméből, lát ártatlanul kiontott vért és verejtéket, melyek különösen a halál pillanatában égetik lelkét és bosszúért kiáltanak fel az égre. Mindezeket látja a gonosz, a gyertya fényénél és megrémül tőle.

A könnyelmű, aki azt vallotta életében, hogy az élet egy nagy komédia, vigasztalás, mulatozás, amelyen az ember halálra kacagja magát, az utolsó gyertya fényénél rádöbben, hogy az élet igenis egy nagy dráma, melyen nem halálra kacagja, de halálra sírja magát az ember.

És a haldokló mellett meggyújtott gyertya tovább világít. Megmutatja a jövőt, a sírt, az ítéletet, az örökkévaló mennyországot és poklot. Az igaz keresztény embert nem tudja megijeszteni a sír sötétsége, mert vallja a költővel:

Bizton tekintem mély sírom fenekét

Zord a, de nem, nem lehet gonosz,

Mert az is a te munkád Istenem

Elszórt csontjaimat ott is kezeid takarják.

Berzsenyi Dániel: Fohászokodás

Nem tudja megijeszteni a jövő látása a hívő keresztényt, mert tudja, hogy amint utolsót lobban szemében a gyertya fénye, fellebben előtte a függöny, mely mögött világosan les örömmel látja, mennyire igaza volt, mikor nem kötötte le önmagát teljesen a földi javakhoz, amikor földi javakért munkálkodva nem tévesztette el az élet igazi értelmét. Mindezt látja és rémület helyett megnyugszik mert hazavágyott és hazaérkezett.

A gonosz elrémül a halotti gyertya világánál meglátott valóságon. A világnak szolgált, s íme éppen most, a legnehezebb órában a világ cserbenhagyta, magára maradt. A világ kincseit és bűnös örömeit hajhászta, s most látnia kell, hogy polyvát és hamar rozsdásodó lomot gyűjtött. Irtózza látja a sötét sírt, és rémülve gondol az életre, mert nem gyűjtött magának kincseket, melyek most elkísérnék és védőügyvédei lennének az igazságos, örök Bíró előtt.

Krisztusban Kedves Gyászoló Testvérek! Hisszük hogy elhunyt társunk, kinek temetésére most összegyűltünk, amikor lelkének zárja szétpattanni készült, az örökkévalóság küszöbéről visszapillantva., amikor elvonultak előtte életének cselekedetei, nem látta borzasztónak, elrémítőnek azt az utat, melyet meg kell tennie. Hisszük, hogy a szűzanya, akit annyiszor köszöntött életében a szentolvasóval, üdvözlégy Mária, már eléje sietett, hogy köszöntse őt: Üdvözlégy földi vándor, aki megérkezted. Lelke elszállt a csillagok honába, hogy lássa mindazt boldogan, amit hitt erősen, meggyőződéssel ezen a földön. Mielőtt szenvedésektől megtört testedet átadnók a földnek, melyből vétettél, búcsúzzál el azoktól , akiket oly nagyon szeretted, akikért éltél és akik téged is viszont szerettek. Feleségétől, aki a hosszú betegség ideje alatt oly odaadással és szeretettel ápolta akivel megoszthatta a házaselet minden örömét, de sok fájdalmát, gondját és keserűségét is. Búcsúzzál gyermekeidtól, akiket felneveltél és segítettél elindulni az életútra, akik most megtört szívvel veszik körül koporsódat. Végy búcsút kis unokáidtól. Kevés időt tölthetél körükben, rövid volt az idő, melyet nekik áldozhattál. S ha képed az idő múlásával el is mosódik lelkükben, imáikban megemlékeznek rólad, megköszönik Istennek, hogy szülőket neveltél számukra.

Búcsúzzál testvéreidtól, akikkel kivetted részedet az ártatlan gyermekkor ártatlan örömeiből, akik segítségedre voltak, hogy megvívhasd életharcodat. Búcsúzzál minden ismerőstől és jóbaráttól.

Mi is búcsúunk tőled, fájó szívvel kérve az egek Urát: áldja meg érted mondott imánkat, érted hullatott minden könnyet, amin megáldotta a véres keresztútját járó Szent Fia és a fájdalmas Anya bánatkönnyeit. Áldj meg azt a hantot, mely alatt megpihensz. Isten intett neked, menned kell, de hatalmas Ő, és egy újabb intésre új életre kelsz. Legyen új életre kelésed, feltámadásod örök életre szóló, ezért imádkozunk, ezt kívánjuk most, amikor utolsó Istenhozzádott mondunk neked. Ámen.

Kőröstarján, 1966. március 16.